

NATUURHISTORISCH MAANDBLAD

Orgaan van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg.

Hoofdredactie: G. H. Waage, Prof. Pieter Willemsstraat 41, Maastricht, Telefoon 2077. **Mederedacteuren:** Jos. Cremers, Looiersgracht 5, Maastricht, Tel. 208. **Dr. H. Schmitz S. J.**, Ignatius College, Valkenburg (L.), Telef. 35. **R. Geurts, Echt.** **Penningmeester:** ir. P. Marres, Villa „Rozenhof“, St. Pieter-Maastricht, Postgiro 125366 ten name v.h. Nat. hist. Gen., Maastricht. **Drukkerij v.h. Cl. Goffin**, Nieuwstr. 9, Tel. 45.

Verschijnt **Vrijdags** voor de Maand. Vergad. van het Natuurhistorisch Genootschap (op den eersten Woensdag der maand) en wordt aan alle Leden van het **Natuurhistorisch Genootschap in Limburg** gratis en franco toegezonden. Prijs voor niet-leden f 6.00 per jaar, afzonderlijke nummers voor niet-leden 50 cent, voor leden 30 cent. Jaarl. contributie der leden f 3.50. Auteursrecht voorbehouden.

INHOUD: Baron Mr. E. van Hövell tot Westerflier. † — Aankondiging Maandel. Vergadering op Woensdag 4 Maart e.k. — Nieuwe leden. — Ruilverkeer. — Verslag van de Maandelijksche Vergadering op Woensdag 5 Februari 1936. — **Aug. Kengen.** Een triest geval uit de vogelwereld. — **A. M. Scholte S. J.** Twee nieuwe wantsen uit Zuid-Limburg. — **C. Willemse.** Description of New Indo-Malayan Acrididae. — **Robert Leruth.** Exploration biologique des cavernes de la Belgique et du Limbourg hollandais. XXIe Contribution. Deuxième liste des grottes visitées. (Suite). — **J. E. van Veen.** Die Cytheridae der Maastrichter Tuffkreide und des Kunrader Korallenkalkes von Süd-Limburg. III. Die Gattungen Loxoconcha, Monoceratina, Paracytheridea Xestoleberis, Cytheropteron und Cytherura.

Baron Mr. E. van Hövell tot Westerflier.

De Commissaris van H. M. de Koningin in de prov. Limburg overleden. De dood van dezen hoogen Magistraat, van dezen beminnelijken persoon heeft ontroering gewekt in provincie en land.

Groot was zijn belangstelling in alles wat zijn gewest betrof.

De werkzaamheden van ons Genootschap heeft hij steeds met belangstelling gevolgd en nimmer deed ons Bestuur te vergeefs een beroep op hem.

Steeds hebben wij 't als een eer beschouwd hem lid van ons Genootschap te mogen noemen.

Hij ruste in vrede.

De Maandelijksche Vergadering wordt gehouden

WOENSDAG DEN 4EN MAART 1936
te 6 uur in het Museum.

NIEUWE LEDEN.

G. H. Vergoosen, Ceintuurbaan 3, Heerlen; R. Daenen, Heggestraat 1, Maastricht; D. van Gugten, Bloemenweg 13, Maastricht; J. Mengels, Platielstraat, Maastricht; Dr. A. Kostermans, Leerar R. K. Meisjes H. B. S., Maastricht.

RUILVERKEER.

Bad. Landessamlungen für Naturkunde, Erbprinzenstr. 13, Karlsruhe i. B.

VERSLAG VAN DE MAANDELIJSCHES VERGADERING

OP WOENSDAG 5 FEBRUARI 1936.

Aanwezig de dames: B. v. Itallie en Th. v. Schaïk, benevens de Heeren: Jos. Cremers, L. Grossier, H. Houx, Fr. v. Rummelen, D. v. Schaïk, P. v. d. Linden, J. Visser, J. Panhuysen, M. Mommers, P. Marres, M. Rongen, J. Gadiot, D. v. Gugten, P. fr. Winfried Janssen O.F.M., J. Rijk,

J. Maessen, P. Bouchoms, E. Kruytzer, A. Kengen, J. Spee, L. Gregoire, H. Jongen, E. Nijst, H. Kortebos, Br. Bernardus en G. Waage.

'n Vergadering goed „verslaan” is vaak 'n heele kunst en..... somwijlen 'n totale onmogelijkheid.

In zoo'n onmogelijkheid verkeerden we ditmaal, nu we 't verslag willen opmaken van onze laatste maandelijksche bijeenkomst in 't Museum.

't Blijkt ondoenlijk en wij gevoelen ons als iemand, die zich aan 't schrijven zet over b.v. een goedverzorgde bloemententoonstelling.

Hoe mooi hij daarover ook zeker wil en misschien kan schrijven — hij voelt toch dat z'n beschrijving 't in de verste verte niet kan halen bij wat de tentoongestelde bloemen zelf den bezoeker lieten zien.

Z'n beschrijving wordt voor hem niets meer dan een hem onvoldaan latende „Ersatz”, waarvan hij aanvoelt, dat de lezers van 't verslag niet eens ook maar de helft van 't genot zullen hebben van wat de bloemen te aanschouwen gaven aan de belangstellende expositie-bezoekers.

En toch was 't onderwerp op 5 Febr. l.l. behandeld een, we zouden haast zeggen, heel gewoon iets.

't Ging over de Honingbij.

Aan „ymkeren” hebben we zelf 'n tijdlang gedaan en over bijen vele malen hooren praten.

Vele malen door lui van 't vak, die „hun weetje wel wisten en ook aan den man konden brengen”.

Maar 5 Februari hebben we een causerie over bijen gehoord, wier inhoud en voordracht zóo-danig was, dat we gerust mogen zeggen: „Wat was dat mooi! Zoo iets hebben we nimmer te beluisteren gekregen!”

De „causeur” was de heer Mathieu Rongen, 'n oerechte Maastrichtenaar, die ons in smeug-sappig Maastrichter dialect, gedurende 1½ uur vertelde over 't „honiëbieke”.

En dat op 'n wijze, die ons aan 't slot de verzuchting deed slaken: Hé! hoe jammer dat 't nou al gedaan is!.....

We hebben 't bereids gezegd — 'n verslag geven van deze causerie is ondoenlijk.

Men moet ze met eigen ooren beluisteren, den ruim 70-jarigen causeur met eigen oogen zien, als hij daar, vol jeugdig enthousiasme en dan zoo heeltemaal in z'n eigen taal, z'n eigen beeldspraak — die bij ons wel 'ns de herinnering opwekte aan 'n Guido Gezelle — staat te oreeren.

Bij hem is geen sprake van „boekengeleerdheid”.

Zeker, hij heeft veel boeken over bijen gelezen, is op de hoogte van de oude en nieuwe literatuur op dit gebied, maar alles wat hij daaruit naarstig tot z'n weten maakte, heeft hij getoetst aan eigen waarnemingen.

En dat juist geeft mede een heel bijzonder cachet aan wat hij over 't bijenleven weet te vertellen.

De heer Mr. J. Gadiot stond den heere Rongen zeer verdienstelijk bij door, tijdens de causerie, 'n paar filmen te vertoonen en wel over 't winnen van honig en 't afnemen van 'n bijenzwerm.

Voor al deze laatste mooi-geslaagde opname drukte op den avond nog 'n bijonderen, geheel er

bij passenden stempel, doordat ze door den heere Gadiot verleden zomer gemaakt was in den Museumtuin en 't contereitsel van den „bijenvader”, die den zwerm uit een rozenstruik haalde, dat van den heer Rongen zelf was.

De Voorzitter zeide zeker niet te veel, toen hij in z'n dankwoord aan 't slot der vergadering be-toogde, dat 't Natuurh. Genootschap in Limburg, gedurende z'n 25-jarig bestaan, op z'n vele vergaderingen in den loop dier jaren, nog nimmer zoo'n genotvolle, leerzame bijeenkomst had gehad als deze.

EEN TRIEST GEVAL UIT DE VOGELWERELD.

Toen de lentezon de dagen deed lengen en de temperatuur in ons werelddeel stijgen, maakten langs de noordelijke grens van Afrika de zwaluwen zich gereed om over zee en de landen van Italië en Frankrijk naar ons land heen te vliegen. Zonder compas in noordelijke richting den weg volgend, hun aangewezen door hun instinct.

Onderweg verdeelden zij zich reeds naar het Westen en naar het Oosten. Slechts een gedeelte bereikte ons Limburg, waarvan er onder anderen twee Eijdsen als zomerverblijf hadden uitgezocht.

Daar fladderden zij de eerste dagen rond in en over het kersenparadijs. Daar kwetterde het mannetje zijn vreugde uit tusschen oude kennissen, kerk en kasteel, oude woningen, spoorlijn en Maas. Kennissen in den herfst verlaten met vriendelijken groet en een „tot weerziens”.

Na dagen van uitbundige blijheid en dartele weelde, togen ze uit op zoek naar een bouwterrein. Kerktoeren en kasteelpoort, stallen en schuren werden bezocht. Geen van alle werd geschikt bevonden.

Doch er woonde in een oud huisje een vriendelijk echtpaar, vogelminnaars, waar het raam van 's morgens vroeg tot aan den avond openstond en waar een balk in het slaapvertrek de kleine boogjes van het plafond steunde. Onder het tweede boogje, waar het pleisterwerk eenigszins terugweek, hadden zij het juiste plaatsje gevonden om hun nestje te bouwen.

Terwijl het wijfje af en aan vloog met telkens korte tusschenpoozen, alsof het zijn blijdschap niet op kon, zat het mannetje op den draad van een antenne zijn gramfoon af te spetteren, een koning te rijk.

De kermis kan echter niet eeuwig duren. De bouwplaats was gevonden en geschikt bevonden. Het werk moest worden aangevat. Dra waren eenige klontjes leem met grassprietjes doorweven aangebracht als fundament voor de nieuwe woning.

De eigenaar van het oude woonhuis had intus-schen een plankje aangebracht onder het toekomstige nest, om ondeugdelijke bouwmaterialen en later andere dingen op te vangen.

Het zonnige lenteweek had den bouw bevorderd en na enkele dagen was het groote oogenblik gekomen, dat het wijfje het eerste eitje, begin van